

τὸ γαϊδούρι τόσες ὥρες, γιὰ νὰ διασκεδάσω τοὺς μουςτερήδες σου, οὔτε ἐγὼ θὰ ἤμουν τώρα σφουγγαράκι, οὔτε σὺ θὰ εἰσπραττες τόσον παρὰ!

— Ναι, ναί! καλὰ λές, γέρο πατέρα... 'Αμ' δὲν τὸ κατὰλαβες ἀκόμα γιατί ἔρχομαι μαζί σου νὰ σου κάνω συντροφιά μὴν τύχη καὶ πέσης σὲ κανένα ξεροπήγαδο; Τὸ κάνω γιὰ νὰ σου δείξω καὶ ἐγὼ τὴν ἀνθρωπιά μου.

— Πάει καλὰ, ἔγρυνεν ὁ οἰνοβαρὴς γέρον. Μὰ γιὰ νὰ σου πῶ ἂν τὸ κάνης μοναχὰ γιὰ νὰ με προσέχης μὴν τύχη καὶ πέσω, καὶ δὲν τὸ κάνης ἀπὸ φιλία καὶ ἀγάπη, καλὰ θὰ κάνης νὰ γυρίσης πίσω 'ς τὸ σπιτάκι σου... Δέν σ' ἔχω ἀνάγκη! ... Ὅσο περισσότερο ἔχω μέσα μου τόσο βλέπω καλλίτερα!

Καί τοι δὲ οἱ πόδες τοῦ ἦσαν βεβαρημένοι ὑπὸ τῆς μέθης, ἐβαδίζεν ὀρθιον ἔχων τὸ σῶμα καὶ προέτρεχε τοῦ καπνίου, ὅστις ἤρχετο ὀπισθεν ἀσθμαίνων.

Ὅτε δὲ ἔφθασαν περὶ τὸ τέρμα τῆς ἀτραποῦ ὁ Πουρτοῦ εἶπε:

— Ἀς ξανασάνωμε λιγάκι ἐδῶ πέρα, καὶ ἔπειτα σ' ἀφίνω γιὰ.

Καὶ ἐκάθισαν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ ὀπίσω τῶν δένδρων. Ὁ Τρεχανέμης ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου τὴν καπνοσύριγγά του, τὴν ἐγέμισε καὶ ἤρχισε νὰ καπνίζει.

Αἰφνης ἤκουσε βῆμα ταχὺ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ. Συνειθισμένος δὲ ὢν ὡς ἐκ τῆς τέχνης τοῦ νὰ βλέπῃ καὶ διακρίνῃ καὶ ἐν τῷ σκότει, παρετήρησε μετὰ προσοχῆς καὶ εἶπε πρὸς τὸν Πουρτοῦ.

— Εἶνε τὸ ἀρχοντόπουλο ὁ Κλαιρφόνας. Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται; Τί γύρο νὰ ἔκανε! Κἄποιο ποδόγυρο θὰ πῆρε ἀπὸ κοντά... Ποιὸς ἔξεραι ἂν ἦταν καὶ ἡ μικρούλα μου. Αὐτὸς τὴν τριγυρίζει ἀπὸ καιρὸ... 'Αμ' γιατί τὸ λοιπὸν ἐμένα με κατατρέχει καὶ δέν μ' ἀφίνει νὰ κάνω καὶ ἐγὼ τὴ δουλειά μου νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου; ... Μὰ νὰ σου πῶ τί περίφημος καιρὸς γιὰ νὰ στήσω κάμποσες παγίδες. Τὰ ἔχω ἀπάνω μου ὅλα τὰ ἐργαλεῖα. Ἀς κάνω τὸ σταυρό μου νὰ μὴν πάῃ χαμένη καὶ ἡ ὥρα.

Καὶ ἐρευνήσας ἐν τῷ θυλακίῳ τοῦ ἐξήγαγε δέμα σύρματος ἐξ ὀρειχάλκου.

— Τοὺς ἔβγαλες πάλι αὐτοὺς τοὺς πειρασμούς; Φεύγω γιατί δέν ἔχω σκοπὸ νὰ τα βάλω με τὸ δικαστήριο. Βγάλ' τὸ σβέρκο σου, γέρο ξεκουτιάρη, ἂν ἔχῃς ὀρεξί, καὶ ἐγὼ τραβῶ γιὰ τὸ σπητάκι μου...

Καὶ πρὶν ἢ προβῇ ἐν βῆμα, ἀντήχησε μακρὺθεν κραυγὴ σπαρρακτική, ἣν ἀκούσας ὁ κάπνιος ἐφρικίανεν, ἔπειτα δὲ εὐθὺς ἄλλῃ φωνῇ ἐκφράζουσα φόβον δεινὸν ἠκούσθη δις: «Ροβέρτε! Ροβέρτε!!»

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ Τρεχανέμης ἀρπάζων ἰσχυρῶς τὸς βραχίονα τοῦ καπνίου.

— Σὰν νὰ σφάζουν κανένα, εἶπεν ὁ Πουρτοῦ περιδεῆς καὶ οἱ ὀδόντες τοῦ συνεκρούοντο.

— Πᾶ νὰ ἰδοῦμε!... Τί διάβολο, δύο ἀνθρώποι ἐδῶ καὶ νὰ ἀφήσωμε νὰ τον

σφάζουν χωρὶς νὰ τον βοηθήσωμε τὸν κκομοῖρη!...

— Τρεχανέμη, μὴν πᾶμε!

— Δέν σ' ἀκούω ἐγὼ, ἀνεφώνησεν ὁ Τρεχανέμης, οὐ ἡ μέθη διεσκεδάσθη ἐκ τῆς ψυχικῆς ταραχῆς, καὶ δι' ἐνὸς ἁλματος ἔσπευσε πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ἡ κραυγὴ.

Ἦ Πουρτοῦς περιδεῆς, μετανοήσας διατί νὰ μείνῃ μόνος, ἔσπευσε καὶ αὐτὸς ὀπισθεν τοῦ λαθροθήρα, ὅστις ὡς κυνηγὸς πεπειραμένος ἐγίνωσκε ποῦ πρέπει νὰ κατευθυνθῇ. Οὕτω πως διέτρεξε περὶ τὰ ἑκατὸν μέτρα, ἀποφεύγων μετὰ θαυμασίας δεξιότητος καὶ ταχύτητος τοὺς βόθρους ὧν ἔβριθε τὸ ἔδαφος. Ἐπειτα ἐστάθη ἀκροώμενος καὶ συνέχων τὴν ἀνπνοὴν του. Ὅπισθεν τοῦ ἦλθε καὶ ὁ προγαστὼρ Πουρτοῦς ἀσθμαίνων. Ἐμπροσθεν αὐτῶν ἠκούοντο ἐρχόμενοι ἐκ τινος λάκκου στεναγμοί. Ὁ λαθροθήρας διπλασιάζει τὰ ἅλματά του προσπαθῶν ὅσον οἶόν τε νὰ μὴ ἀκούωνται. Ἀλλ', ὡς φαίνεται, τὰ βήματά του ἠκούσθησαν διότι μορφὴ τις συγκεχυμένη ἐφάνη ἐγερθεῖσα βιαίως καὶ ἀπεμακρύνετο ταχέως μετὰ μεγάλων ἁλμάτων.

— Ὅθ μᾶς ξεφύγη... ἀνεφώνησεν ὁ Τρεχανέμης. Βάστα, Πουρτοῦ! Ὁ φεύγων ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τοῦ λαθροθήρα ἐστάθη ἀποτόμως. Ἐφάνη κύπτων, ὡς ἀποθέτων κατὰ γῆς φορτίον ὅπερ ἤθελε νὰ ἐκφορτωθῇ, καὶ ἐλεύθερος ἐπανελάβε τὸν δρόμον του μετὰ μειζονος ὠκυποδίας, ἀνήλθεν εἰς τὸν γήλοφον καὶ ἐξηφανίσθη.

— Μᾶς ξεφεύγει!... ἀνεφώνησε ὁ Τρεχανέμης μὰ ἐπέταξε κατὰ γῆς ἕνα δέμα... Πρέπει νὰ ἰδοῦμε τί πράγμα εἶνε...

Μετά τινα δευτερόλεπτα ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος λάκκου τινος ἐν ᾧ ἐφύετο ἡδὴ πυκνὴ πτέρις... Ἐν τῷ πυθμένι ἔκειτο δευκόν τι σῶμα.

— Σὰν γυναῖκα μοιάζει!... εἶπεν ὁ Πουρτοῦς σφόδρα συγκεκινημένος καὶ περιρρέομενος ἐξ ἰδρώτος.

— Κατέβηκα! εἶπεν ὁ Τρεχανέμης.

Καὶ κρατούμενος ἀπὸ τῶν θάμνων καὶ τῶν ἐξεχόντων λίθων κατέβη καὶ γονυπετήσας ἔκυψε πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλὰ παρευθὺς ἀνέπεσεν ἀναφωνήσας μετὰ κραυγῆς βραγχνῆς:

— Ἡ κόρη μου!

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

Ἐν τούτοις ἡ ἀνάκρισις, διενεργηθεῖσα δραστηρίως, καὶ ἐρρωμένως ὑποστηρίχθη ὑπὸ τῆς ὀξυνοίας καὶ τῆς συνέσεως τοῦ κυρίου Τολβιάκ, κατάρθρωσε νὰ συλλέξῃ πληθὺν ἀρκούντως ἰσχυρῶν τεκ-

μηρίων, ὅπως ἀναπληρώσῃ τὴν τοσοῦτον σπουδαίαν κατάρθεσιν τοῦ βωβοῦ καὶ τὴν ἔλλειψιν ἀκριβῶν ἐπὶ τοῦ θύματος πληροφορίων.

Ἡ δικογραφία ὑπεβλήθη εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν, ὅπερ διὰ βουλεύματος παρέμπεψε τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ Κακουργοδικεῖον, ἡμέραν δὲ τινὰ τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου διεδόθη ὅτι ὁ δολοφόνος τῆς κυρίας μετὰ τὴν δάμαν τῆς πίκας ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ κατὰ τὸ τέλος τῆς περιόδου τοῦ δευτέρου δεκαπενθημέρου τοῦ ὠραίου τούτου μηνός, καθ' ὃν τὰ ἔα ἀρχίζουν ν' ἀνθοῦν.

Οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων, ἀπησχολημένοι εἰς τὴν πολιτικὴν, ἀπώλεσαν σχεδὸν τὴν ἀνάμνησιν τῆς φρικώδους ταύτης ὑποθέσεως, ἀλλ' αἱ πρῶται ἐφημερίδες ἀνέλαβον νὰ ὑπενθυμίσωσιν αὐτοῖς τὰς συγκινητικὰς περιπετείας.

Ἀμέσως ἀνεζωπυρώθη ἡ περιέργεια, ἣν αἱ ἐφημερίδες μετὰ ζέσεως ἐξεμεταλλεύθησαν, αἱ παραδοξότεραι δὲ διαδόσεις ἤρχισαν νὰ κυκλοφορῶσι περὶ τοῦ Λουδοβίκου Λεκὸκ δὲ Γεντιλῆ. Ἐξακρακτήρισαν αὐτὸν ὡς Δὸν Ζουὰν καὶ ὡς Ὁθέλλον, ὡς Φρα-διάβολον καὶ ὡς Λοβελάς, ὠραῖον, ὑπερήφανον, μελαγχολικὸν καὶ ζηλότυπον.

Ἀπέδωσαν αὐτῷ συμβεβηκότα, ἅτινα εὐκόλως θὰ ἐπλούτιζον ἡμίσειαν δωδεκάδα ἐπιφυλλιδιογράφων.

Μετ' οὐ πολὺ δὲν ἔμεινε πλέον εἰς ἀπασαν τὴν Γαλλίαν οὐδεμία γυνή, ἥτις νὰ μὴ ὠνειροπόλῃσε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀγωνίαν τοῦ ποιητικοῦ τούτου δολοφόνου.

Ἐν Ἀγγλίᾳ εὐρέθησαν τρεῖς λαίδαι, αἵτινες τῷ ἔγραψαν προτείνασαι αὐτῷ νὰ τὸν συζευχθῶσιν.

Ἡ Θηρεσία καὶ ἡ μήτηρ αὐτῆς δὲν εἶχον δυστυχῶς ἀνάγκην νὰ ἐπιζητήσωσι τὴν εὐνοίαν τοῦ νὰ εἰσδύσωσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ᾗ ἐπρόκειτο νὰ δικασθῇ.

Εἶχον προσκληθῇ, ὅπως ἐμφανισθῶσιν ὑπὸ τῆς Εἰσαγγελικῆς ἀρχῆς, ἥτις ἐπεκαλεῖτο τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, ἵν' ἀποδείξῃ ὅτι ὁ κατηγορούμενος δὲν ἦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτῶν τὴν ὥραν καθ' ἣν διεπράχθη τὸ κακούργημα.

ΝΑ'

Τὴν πρῶταν ὅθεν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ἥτις ἦτο ἡ τελευταία τοῦ Ἀπριλίου, πλῆθος πολὺ συνωστίζετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ κακουργοδικείου, πλῆθος κομψὸν καὶ προνομιοῦχον, διότι οὐδέποτε πρώτη παρὰστασις συγγραφῆς τοῦ συρμοῦ προσεῖλκυεν ἐκλεκτότερον κόσμον.

Ὅλοι οἱ Παρίσιοι ἦλθον ἐκεῖ, δῆλα δὲ οἱ οἱ Παρίσιοι τῶν ἵπποδρομιῶν, τῶν λεσχῶν, τῶν σαλονίων. Ἡ ὑψηλὴ κοινωνία συνωθεῖτο ἐκεῖ μετὰ τῶν μεγάλων τραπεζιτῶν. Ἡ ἀκαδημία ἀντεπροσωπεύετο, δὲν ἔλλειπον δὲ καὶ πολιτικὰ πρόσωπα.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ στρατὸς τῶν ἀνταποκριτῶν τῶν ἐφημερίδων ἦτο πλήρης, ἐν-

ισχυθείς ὑπὸ τῆς παρουσίας πολλῶν διευθυντῶν ἐφημερίδων καὶ ὑπὸ διαφόρων ἐξόχων δημοσιογράφων, χωρὶς νὰ ὑπολογίσωμεν τοὺς εὐδοκίμους συγγραφεῖς βωδεβιλλεῶν, καὶ τοὺς μυθιστοριογράφους.

Αἱ περικαλλέστεραι ἡθοποιοὶ κατάρθωσαν, μετὰ πολλὰς ἐνεργείας, νὰ λάβωσι θέσιν τινά, ὅπισθεν δὲ τῶν ἐδρῶν τῶν δικαστῶν ἐτοποθετήθησαν, κατ' ἐξαιρετικὴν εὐνοίαν, οἱ διακεκριμένοι ξένοι, ἐν οἷς παρετηρεῖτο εἰς Ἰνδὸς Ναβάβ, μεγαλοπρεπὴς γέρων, μὲ πλούσιον ἀσιατικὸν ἱματισμόν.

Ὁ ξένος οὗτος ἄρχων ἔφερε μακρὸν λευκὸν πῶγων, ὅστις κατὰ τὰ τρία τέταρτα ἀπέκρυπτε τὸ ἡλιοκαὲς πρόσωπόν του.

Θεράπων ἐβενόχρους ἴστατο ὀρθίος τρία βήματα μακρὰν αὐτοῦ, καὶ προσεῖλκε σχεδόν, ὅπως καὶ ὁ αὐθέντης αὐτοῦ, τὰ βλέμματα τοῦ φιλοπεριέργου κοινοῦ.

Ὅλα τὰ δίοπτρα ἦσαν ἐστραμμένα πρὸς αὐτούς, περιμένοντα νὰ στραφῶσι πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ἅμα ἤθελεν ἐμφανισθῇ.

Μετὰ εἰκοσι λεπτῶν προσδοκίαν ἡνεύχθη μικρὰ θύρα, ἀντικρὺ τῶν ἐδωλίων τῶν ἐνόρκων, φρικίαις δὲ κατέλαβε τοὺς παρευρισκομένους.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸν εἰσῆλθε, παρὰ κολουθούμενος ὑπὸ δύο χωροφυλάκων, καὶ ἐκαθέσθη, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο, ὅπερ συνωθεῖτο ἵνα τὸν ἴδῃ.

Ἦτο μελανὰ ἐνδεδυμένος εἶχε δὲ φυσιογνωμίαν ἡρεμον, καίτοι ἦτο λίαν ὠχρός.

Ἀφοῦ ἐκάθησεν, ἔκυψεν ἵνα εἴπῃ λέξεις τινὰς εἰς τὸν δικηγόρον αὐτοῦ, δικηγόρον διάσημον, ὅστις ἐπεζήτησε καὶ ἔλαβε τὴν ἀδειαν νὰ τὸν ὑπερασπίσῃ, εἴτα διηγωνίσθη ἐπὶ τοῦ διαφράγματος, στηρίζας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν δύο χειρῶν, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἀγαλμα.

Αἱ ὥραιαι κυρίαι, αἵτινες ἤλπιζον νὰ καταλάβωσιν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ ὑποδίκου σημεῖα συγκινήσεως, διεψεύσθησαν ὁλοσχερῶς εἰς τὰς ἐλπίδας των.

Ὁ κύριος Λεκὸν οὐδόλως ἐφαίνετο ὑποπτέων ὅτι ἔπαίξε τὴν κεφαλὴν του.

Ἡ στάσις αὐτοῦ ἦτο στάσις ἀνθρώπου καλῆς τυχόντος ἀνατροφῆς, ὅστις περιμένει εἰς αἵθουσαν, ἐν ᾗ ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν.

Οἱ ἀφελεῖς, μάλιστα δ' ὀλίγον ἀγέρωχοι, οὗτοι τρόποι ἐθεωρήθησαν μὲ δυσμενὲς ὄμμα.

Τὸ δημόσιον τῶν ποινικῶν ὑποθέσεων ἐπιχαίρει εἰς τὴν ἀγωνίαν τοῦ κατηγορουμένου καὶ ἀρέσκειται νὰ βλέπῃ αὐτὸν τεταραγμένον. Διὰ τοῦτο προθύμως ὑπολαμβάνει τὴν ψυχραμίαν ὡς ἀναιδεῖαν, καὶ τὴν ἐγκαρτέρησιν ὡς ἀναισθησίαν.

Εὗρισκον ὅτι ὁ ὠραίος οὗτος νεανίας δὲν ἐταπεινοῦτο ἀρκούντως.

Ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἔβλεπον ὀδυρόμενον!

Ἐὰν οἱ κατηγοροῦντες αὐτοῦ ὅτι δὲν ἤσθανετο τὴν φρίκην τῆς θέσεώς του ἡ-

δύνατο ν' ἀναγνώσωσιν ἐν τῇ ψυχῇ του, βεβαίως θὰ ἐφαίνοντο πρὸς αὐτὸν ἐπιεικέστεροι.

Ὁ δυστυχὴς ὑπέφερεν ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τρομερὸν μαρτύριον, ἀλλὰ κατέβαλεν ὑπερανθρώπους προσπάθειας ἵν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀγωνίαν του.

Δὲν ἐφρικία ἀναλογιζόμενος τὴν λαίμητόμον, ἀλλὰ τὴν βάσανον, ἣν αἱ ἀναπόδραστοι τῆς δίκης διατυπώσεις ἔμελλον νὰ τῷ ἐπιβάλλωσιν ἐπὶ τοῦ θρανίου τῆς ἀτιμώσεως.

Ἐγίνωσκεν ὅτι ἡ Θηρεσία εἶχε προσκληθῇ ὡς μάρτυς, ὅτι ἔμελλε νὰ ἴδῃ αὐτὸν κύπτοντα ὑπὸ τοὺς ἀδυσωπῆτους λόγους κατηγοροῦ ἐν ἀγανακτήσει, ν' ἀκούσῃ αὐτὸν ἀπαντῶντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις δικαστοῦ, ὅστις θὰ προσεφέρετο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς δολοφόνον.

Ἐτι πλέον! πρόεβλεπεν ὅτι ὁ δικαστὴς οὗτος θὰ ὠμίλει αὐτῷ περὶ τοῦ πρὸς αὐτὴν ἔρωτός του, περὶ τοῦ μοιραίως ναυαγῆσαντος συνοικισίου του, ὅτι, ἵν' ἀποσπᾷ ἀπ' αὐτοῦ ὁμολογίαν τινά, θὰ ἐδείκνυνεν αὐτῷ τὴν μνηστὴν του ὀλοφυρομένην, ἣ δὲ καρδίᾳ αὐτοῦ συνετρίβετο ἐπὶ τῇ μόνῃ ἰδέᾳ ὅτι ἤθελεν ἐπιβάλλει ἀκουσίως τοιαῦτα βασανιστήρια τῇ νεάνιδι, ἣν ἡγάπα ἀκόμη δι' ἔρωτος ἐπίσης σφοδροῦ, ὅπως τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὤμοσαν ἀμοιβαίαν πίστιν.

Κατὰ τὴν μακρὰν κάθειρξιν αὐτοῦ ἐν τῷ σκοτεινῷ δωματίῳ τοῦ Μαζὰς ἡ εἰκὼν τῆς Θηρεσίας οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀπεμακρύνθη τῆς διανοίας αὐτοῦ.

Ἐβλεπεν αὐτὴν καθ' ὕπνου, ἣ δὲ πικρὰ ἀνάμνησις εὐτυχίας, διὰ παντὸς ἀπωλεσθείσης, ἐβασάνιζεν αὐτὸν νυχθημερόν.

Ποσάκις δὲν ἐπεθύμησε ν' ἀποθάνῃ πρὸ τοῦ ὑποστῆ τὴν αἰσχύνην τῆς δημοσίας δίκης.

Ποσάκις δὲν εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ μνηστὴ του δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τρέφῃ πρὸς αὐτὸν ἡ φρίκην καὶ περιφρόνησιν!

Πρὸ τριῶν μηνῶν ἔζη ἐν ἀπολύτῳ ἀπομονώσει, ἥτις ἤρθη ὅκτῳ ἡμέρας μόνον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς δίκης.

Ἐξετάζων αὐτὸν περὶ τῆς ἀποδράσεως τοῦ βωβοῦ, ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀσφαλείας εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ γέρων Λεκὸν ἐγένετο ἄφαντος, καὶ ὅτι ὑπόπτειον αὐτὸν ὡς ὑποθάψαντα τὴν ἀπόδρασιν τοῦ βωβοῦ. Ὅταν ὅμως ὁ Λουδοβίκος ἐζήτησε πληροφορίας περὶ τῆς δεσποινίδος Λεκόντ, ὅταν ἐζήτησε τὴν ἀδειαν νὰ τῇ γράψῃ, τῷ ἀπήντησαν ὅτι τοῦτο ἦτο ἀδύνατον, διότι αὕτη εἶχε προσκληθῇ ὡς μάρτυς, ὡς ἐκ τούτου δὲ οὐδὲν περὶ αὐτῆς ἐγίνωσκε.

Τὰ πάντα ὑπέστη ἀγογγύστως.

Ἡ ἀπελπισία ἀνεζωπύρει τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του.

Τὰ πάντα προσεδόκα, καὶ ἦτο ἑτοιμος νὰ τὰ ὑποστῇ, ἂν δὲ ἤθελε νὰ παλαίσῃ μέχρι τέλους, τοῦτο συνέβαινε διότι, ὠθοῦμένος ὑπὸ τινος πεποιθήσεως, ἤθελε νὰ ἔχῃ τὴν τιμὴν νὰ μὴ ὁμολογήσῃ ἑαυτὸν ἡττημένον, καὶ ἂν ἔτι ἤθελεν ἀκούσει ἀπαγ-

γελλομένην τὴν θανατικὴν αὐτοῦ καταδίκην.

Ἐφερὲν ὅθεν εἰς τὸ δικαστήριον τὴν καρτερικὴν γενναιοφυλίαν στρατιώτου ἐπιχειροῦντος τὴν ἐφοδὸν ὀχυρώματος, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶνε βέβαιος ὅτι θέλει φονεῖσθαι. Διὰ τοῦτο ἡ ἔκφρασις τῆς ὑπερηφανίας, ἣν ἡ ἀπόφασις αὕτη ἐξεδήλου ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ἐξέπληττε καὶ δυσηρέστει τοὺς παρευρισκομένους.

Ἐν τούτοις, αἱ γυναῖκες δὲν διέκειντο ἐχθρικῶς πρὸς αὐτόν.

Ἐπέθετο ὅτι σφοδρὰ πάθη ὤθησαν αὐτὸν εἰς τὸ κακούρηγμα, ἐλάμβανον δὲ καὶ ὅτι ὅψιι ὅτι εἶχεν ἀγαπήσει.

Θὰ ἦσαν ἴσως ὀλιγώτερον ἐπιεικεῖς ἂν ἦτο ἄσχημος, ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος Λεκὸν οὐδὲν τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων αὐτοῦ ἀπώλεσεν ἐν τῇ φυλακῇ.

Ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἐπυύξανεν ἔτι μάλλον τὸ εὐγενὲς ἦθος ὅπερ ἦτο ἐμφυτον αὐτῷ, ὁ δὲ κυανόλευκος αὐλαξ, ὃν αἱ ἀληθδόνες εἶχον κοιλάει ὑπὸ τὰ βλέφαρά του ἀνεδείκνυνεν ἔτι μάλλον τὴν λαμπρότητα τῶν μεγάλων μελανῶν ὀφθαλμῶν του.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἐνόρκων παρῆλθον στιγμαί τινες, καθ' ἃς τὸ πλῆθος δὲν ἔλειψε νὰ ἐκδηλώσῃ τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ διὰ ψιθυρισμοῦ, ὅστις οὐδόλως ἐτάραξε τὸν κατηγορούμενον, διατελοῦντα πάντοτε ἐν ἀπαθείᾳ.

Δὲν παρετήρουν πλέον τὸ πρόσωπόν του, ἀλλ' ἐδείκνυν μετὰ τῶν τὰ τεκμήρια τοῦ ἐγκλήματος κατατεθειμένα ἐπὶ εὐρείας τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δικαστηρίου, ὑπῆρχον δὲ μετὰ αὐτῶν καὶ τινὰ ἄξια προσοχῆς.

Πλησίον ράβδου, ἐκ καλάμου μὲ χαλυβδίνην ἐστιβωμένην λαβίδα, ἥτις, κατὰ τὴν κατηγορίαν, ἐχρησίμευσεν ὅπως φονεύσῃ τὸν κύριον Λερέ, ἐφαίνοντο τὰ γύψινα ἐκτυπώματα, ἀναπαριστῶντα ἀκριβῶς τὰ ἴχνη τῶν ποδῶν, οἵτινες, τὴν ἐσπέραν τοῦ ἐγκλήματος, ἐπάτησαν τὴν χιόνα τοῦ περιπτέρου.

Ἀπωτέρω εὗρισκοντο, τὸ μὲ ἐλεφαντίνην λαβίδα ἐγχειρίδιον, καὶ ἡ δάμα τῆς πίκας, καθηλωθεῖσα ὑπὸ τοῦ δολοφόνου ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ θύματος, ἡ τράπεζα, ἐφ' ἧς ἦτο ἐξηπλωμένη ἡ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κατηγορουμένου εὐρεθεῖσα πασιένσα, τὸ ἐπιχρυσίον, κεκοσμημένον διὰ τριχάπτων καὶ φέρον κηλίδας αἵματος, τὰ ἐρυθρόχροα σανδάλια, καὶ ἡ μαμαράμενη καμέλια.

Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ προσεῖλκε μάλλον τὴν γενικὴν προσοχὴν ἦτο ἀπεικόνισμα ἐκ κηροῦ τῆς ἀτυχοῦς γυναίκας, ἣν πολλοὶ ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἐνεθυμοῦντο ὅτι εἶδον εἰς τὴν Μόργαν.

Ἡ προτομὴ αὕτη ἦτο ἀπιστεύτου ὁμοιότητος, καὶ τόσον καλῶς διεσκευασμένη, ὥστε ἐφαίνετο ἐξεληούσα τῶν χειρῶν ἐνὸς τῶν διασήμεων ἐκείνων ἀρχαίων κηροπλαστῶν, ὧν ἡ τέχνη, τοσοῦτον ἀκμάσασα κατὰ τὸν δέκατον ἔβδομον αἰῶνα, εὗρεται σήμερον λίαν παρημελημένη.

Ἡ παραχθεῖσα ἐντύπωσις ἦτο καταπληκτική, τὸ ἀριστούργημα ὅμως τοῦτο τῆς τέχνης δὲν εἶχε τεθῆ ἐκεῖ ὅπως συγκινήσῃ τὰς ψυχὰς περιέρχους, αἵτινες ἐθαύμαζον αὐτό. Ἦλπιζον ὅτι ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ, ὅπως ἀποδείξῃ τὴν αὐτότητα τοῦ θύματος, ὅπερ οὐδεὶς εἶχεν ἔτι ἀναγνωρίσει.

Μία τυχαία σύμπτωσις ἡδύνατο νὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ δικαστήριον ξένον τινα, Ἀγγλον, καὶ ἐπειδὴ εἶχον τὴν βεβαιότητα ὅτι ἡ γυνὴ ἦτο Ἀγγλίς, ἤλπιζον ὅτι ἴσως ἐλάμβανε χώραν ἐπεισδιδόν τι ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἀφαρπαίζουν τὸ ἀκροατήριον, ὅπως λέγουσιν ἐν τῷ θεάτρῳ.

Πράγματι δὲ διὰ τοὺς πλείστους τὸ κακουργοδικεῖον εἶνε θέατρον.

Ἐν τοιαύτῃ ὁμως περιπτώσει, ἡ λύσις τῆς ὑποθέσεως ἡδύνατο νὰ παραπεμφθῇ εἰς ἄλλην παράστασιν, ἥτοι εἰς προσεχῆ περίοδον τοῦ ὀρκωτικοῦ δικαστηρίου, ἀλλ' ὑπῆρχον μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν καὶ τινες, οἵτινες ἤλθον πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ ν' ἀπολαύσωσι τῆς ἐντυπώσεως, ἣν θὰ προῦξενεὶ καταδικὴ εἰς θάνατον, ἀπαγγελλομένη ἐν αἰθούσῃ φωτιζομένη ὑπὸ λυχνιδῶν, ὅπως εἰθίζεται εἰς θανατικὰς δίκας.

Οὗτοι ἤρχοντο ἵνα ὁ Λουδοβίκος Λεκόκ καταδικασθῇ διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως.

Δὲν εὐρίσκει τις καθ' ἐκάστην τὴν περίπτωσηιν νὰ βλέπῃ ὠχρίωντα καὶ κλονούμενον ὥραϊον καὶ κομψὸν νεανίαν, πρὸς ὃν πρόεδρος συγκεκινημένος, ὅπως ἀρμύζει, ἀναγινώσκει τὸ φοβερὸν ἄρθρον 302 τοῦ ποινικοῦ κώδικος.

Αἱ κυραὶ ἰδίως ἐπεθύμουν οὐδὲν ν' ἀπωλέσουν ἐκ τοῦ εὐαρέστου τούτου θεάματος.

Δὲν περιέμενον ἐπὶ πολὺ τὴν ἀνέγερσιν τῆς αὐλαίας.

Εἰς δικαστικὸς κλητὴρ ἀνήγγειλε :

— Τὸ δικαστήριον.

Οἱ δικασταὶ εἰσῆλθον, οἱ ἔνορκοι κατέλαβον τὰς θέσεις των, ἡ ἡσυχία ἀπεκατέστη, ἡσυχία βαθεῖα, ἥτις προσεπηύξανε ἔτι μᾶλλον τὸ ἐπιβάλλον τῆς σκηνῆς.

— Κατηγορούμενε, ἐγερθῆτε, εἶπεν ὁ πρόεδρος.

Ὁ κατηγορούμενος ἡγέρθη καὶ ἵστατο κρατῶν ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν.

— Πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Λουδοβίκος Ἀλβέρτος Λεκόκ.

— Ἐλάθετε ἐνίοτε ἕτερον ὄνομα, ὅπερ δὲν εἶχατε τὸ δικαίωμα νὰ φέρετε ;

— Μὲ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἦτο γνωστὸς ὁ πατήρ μου.

— Ἔστω ! ἅς προχωρήσωμεν. Ποίας ἡλικίας εἰσθε ;

— Εἴκοσιν ὀκτὼ ἔτῳ.

— Ποῦ ἐγεννήθητε ;

— Εἰς Παρισίους.

— Τί ἐπαγγέλλεσθε ;

— Εἶμαι διδάκτωρ τὰ νομικά !

— Κατηγορεῖσθε ὅτι κατὰ τὸν τελευταῖον Ἰανουάριον διεπράξατε διπλοῦν φόνον. Καθήσατε καὶ ἐστὲ προσεκτικὸς

εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κατηγορητηρίου.

Ὁ Λουδοβίκος ὑπῆκουσεν, ὁ δὲ γραμματεὺς ἤρχισε διὰ φωνῆς καθαράς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀκολούθου ἐκθέσεως τῶν τρομερῶν κατηγοριῶν, αἵτινες ἐπεβάρυνον τὸν μνηστῆρα τῆς ἀτυχοῦς Θηρεσίας.

NB'

«Τὴν νύκτα τῆς 12ης πρὸς τὴν 13ην παρελθόντος Ἰανουαρίου, κατὰ τὴν τρίτην ὥραν, δύο ἀστυνομικοὶ κλητῆρες, ἀνήκοντες εἰς μίαν ἐνωμοταρχίαν τῆς δεκάτης τρίτης περιφερείας τῶν Παρισίων, συνέλαβον εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Κορβισάρ καὶ τῆς ὁδοῦ Champ-de-l'Alouette ἐν ἄτομον φέρον ἐπὶ τῶν νώτων μέγα κιβώτιον. Ὑποπτευθέντες ὅτι εἶχε κλέψῃ τὸ κιβώτιον, ὠδήγησαν αὐτὸ εἰς τὸν σταθμὸν, χωρὶς ποσῶς νὰ ἐνασχοληθῶσι περὶ ἐνὸς ἀνθρώπου, ὅστις προηγεῖτο τοῦ κομιστοῦ τοῦ κιβωτίου βήματά τινα, καὶ ὅστις ἀπεμακρύνθη κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ βουλεβάρτου τῆς Ἰταλίας.

«Τὸ κιβώτιον ἠνέωχθη κατὰ διαταγὴν τοῦ διευθύνοντος τὸν σταθμὸν ἐνωμοτάρχου, περιεῖχε δὲ τὸ πτώμα γυναικὸς νέας καὶ ὥραίας, ἥτις εἶχε πληγθῇ ἐπὶ τῆς καρδίας δι' ἐγχειριδίου. Τὸ φονικὸν ὄπλον εἶχε μείνει ἐπὶ τῆς πληγῆς, καὶ εἶχε διαπεράσει παιγνιόχαρτον, ὅπερ ὁ δολοφόνος ἄφησεν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ θύματος, ὡς εἰ ἤθελε δι' αὐτοῦ νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀποτρόπαιον πράξιν του.

«Ἐξετασθεὶς ἀμέσως ὁ συλληθρῆς, ἔδωκε νὰ ἐννοήσουν διὰ σημείων ὅτι ἦτο κωφάλαλος, κατόπιν δ' ἐβεβαιώθησαν ὅτι πράγματι ἦτο τοιοῦτος. Ἡ δικαιοσύνη δὲν περιέμενε νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ πληροφώρας, καθόσον φαίνεται ὅτι δὲν διεδραμάτισεν εἰς τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν ἢ πρόσωπον καθαρῶς παθητικόν, καὶ ἴσως δὲν ὑπῆρξεν ἢ ὄργανον μηδεμίαν ἔχον τῆς πράξεως συνειδήσιν.

«Τῇ ἐπαύριον, συνεπεῖα ἐρευνῶν, ἐνεργηθεισῶν μετὰ σπανίας νοημοσύνης ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τούτῳ ὑπαλλήλου, ἀνεκάλυψαν ὅτι τὸ κακούργημα διεπράχθη ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ, ἐντὸς οἰκίας κατωκουμένης πρὸ τινων μόλις μηνῶν ὑπὸ τῆς δολοφονηθείσης γυναικὸς. Δύνανται μάλιστα νὰ ὀρίσωσιν ἐντὸς τίνος δωματίου τῆς οἰκίας ἐκτυπήθη ἡ γυνὴ αὕτη, ἥς ἡ ταυτότης δὲν ἐβεβαιώθη ἀκόμη, ἀλλ' ἥτις φαίνεται ὅτι εἶνε Ἀγγλίς. Ταῦτοχρόνως εὗρον ἐντὸς ὀψοφυλακίου, παρακειμένου τῇ αἰθούσῃ τοῦ πολυτελῶς διακεκοσμημένου περιπτέρου τούτου, τὸ πτώμα ἐνὸς Λερέ, ἐμπόρου, ὅστις εἶχε φονευθῇ δι' ὀπλου ἀμβλέος. Τὰ δύο ταῦτα κακούργηματα δὲν ἡδύναντο νὰ ἔχωσιν ἢ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν δράστην, διότι τὸ ἐν βεβαιῶς ἦτο ἡ συνέπεια τοῦ ἄλλου, ὁ δὲ δολοφόνος προτίθετο νὰ ἐξαφανίσῃ διὰ τοῦ ἰδίου μέσου καὶ τὰ δύο πτώματα.

«Ἡ κλοπὴ δὲν ἦτο ἡ αἰτία τῶν φόνων τούτων, διότι οὐδὲν πολῦτιμον ἀντικείμενον εἶχεν ὑπεξαιρεθῇ. Οὐδὲν σημεῖον διαρρήξεως ὑπῆρχεν, ὁ δὲ δολοφόνος θὰ

ἦτο εἰς σχέσεις μετὰ τῆς δεσποίνης τῆς οἰκίας, ἥτις ἠνέφξεν αὐτῷ οἰκειοθελῶς τὴν θύραν. Ἡ οἰκῆτρια αὕτη διετῆρει, κατὰ τὰ φαινόμενα, μετὰ τοῦ δολοφονηθέντος ἐμπόρου σχέσεις ἐρειδομένας ἐπὶ αἰτίων, ἅτινα καταδικάζει ἡ ἠθική, ἂν δὲ αἱ σχέσεις αὗται δὲν ἐβεβαιώθησαν ἐπακριβῶς, τοῦτο προῆλθε, διότι ἀμφοτέρω τὰ θύματα εἶχον ἴσον συμφέρον νὰ τηρῶσιν αὐτὰς μυστικάς. Ὁ ἔμπορος ἦτο ἔγγαμος καὶ οἰκογενειάρχης, ἡ δὲ Ἀγγλίς εἶχε ἐραστήν, ὃν ἠπάτα. Ὁ ἐραστὴς οὗτος, συλλαβὼν αὐτὴν συνδειπνοῦσαν μετὰ τοῦ ἀντιζήλου του, ἐξεδικήθη, φονεύσας ἀμφοτέρους.

«Ἡ κατηγορία εἶχε κατὰ πρῶτον παραδεχθῇ ἑτέραν ὑπόθεσιν. Ὑπέθεσεν, ὅτι ὁ φόνος τοῦ Λερέ διεπράχθη ἐκ συνεννοήσεως τοῦ ἐραστοῦ μετὰ τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ, ἥτις κατόπιν ἐπλήχθη δι' ἐγχειριδίου ὑπὸ τοῦ συνενόχου τῆς. Ἀλλ' ὁ ἔμπορος ἔφερον ἐπ' αὐτοῦ σπουδαῖα ποσά, ἅτινα εὐρέθησαν ἄθικτα, οὐδεμίαν δὲ συναλλαγματοκτικὴ ὀπισθογεγραμμένη παρ' αὐτοῦ ἐπαρουσιάσθη πρὸς πληρωμὴν οὔτε εἰς τὸ ταμεῖον, οὔτε εἰς τινὰ ἀνταποκρίτην του. Ὅθεν συνεπῶς λίαν πιθανὸν εἶνε ὅτι τὰ κακούργηματα ταῦτα οὐδεμίαν ἄλλην αἰτίαν εἶχον ἢ τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὴν ἐκδίκησιν.

«Ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, εἶνε ἤδη ἀποδεδειγμένον ὅτι μόνος ὁ κατηγορούμενος ἡδύνατο νὰ διαπράξῃ αὐτά.

«Υἱὸς ἀνθρώπου, ὅστις συνέλεξεν ἀρκετὴν περιουσίαν ἐκ τῆς ἐξασκήσεως ἐπαγγέλματος ἀποκρύφου πλὴν θεμιτοῦ, ὁ Λουδοβίκος Λεκόκ ἔλαβε λαμπρὰν ἀνατροφὴν, ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ πρῶτον, ἔνθα διέμεινε ἐπὶ πολλὰ ἔτη, εἰτα ἐν Γερμανίᾳ, καὶ τέλος ἐν Γαλλίᾳ, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ὡς προλῦτης καὶ ὡς διδάκτωρ τὰ νομικά. Εἶχεν ἐκλέξει τὸ συμβολαιογραφικὸν στάδιον, καὶ ἦτο ἔτοιμος ν' ἀγοράσῃ συμβολαιογραφεῖον καὶ νὰ νυμφευθῇ νεάνιδα ἀνήκουσαν εἰς ἐντιμοτάτην οἰκογένειαν, ὅτε συνελήφθη ἐκ τύχης ὄντως προνοιακῆς.

«Πολλοί εἰσιν αἱ ἀποδείξεις τῆς ἐνοχλῆς αὐτοῦ.

«Εὗρον εἰς τὴν κατοχὴν του φωτογραφίαν τῆς δολοφονηθείσης γυναικὸς, φωτογραφίαν παριστάνουσαν αὐτὴν ἐνησχολημένην εἰς τὸ νὰ ρίπτῃ πασιένσας. Ἡ φωτογραφία αὕτη, ἥς ἐν μόνον ἀντίτυπον ἐξετυπώθη ὑπὸ τινος φωτογράφου τῶν Παρισίων, ὅστις τὴν ἀνεγνώρισε, καὶ ὅστις κατέθεσε περὶ τούτου, φέρει, γεγραμμένην, διὰ τῆς ἰδίας χειρὸς τοῦ θύματος, ἀφιέρωσιν, ἥτις οὐδεμίαν ἀφίνει ἀμφιβολίαν. Εἶχε δοθῇ τῷ Λεκόκ ὑπὸ τῆς γυναικὸς ταύτης, ἵνα τὸ ἐνθύμιον τοῦτο ὑπενθυμίζῃ αὐτῇ ἐρωτικὴν σκηνήν, ἐν ᾗ διεδραμάτισε πρόσωπον τὸ παιγνίδιον τῆς πασιένσας. Τὸ ἴδιον τοῦτο παιγνίδιον κατεσχέθη ἐντὸς ἀποκρύφου δωματίου τῆς κατοικίας τοῦ κατηγορουμένου. Τὰ παιγνιόχαρτα ἦσαν ἐξηπλωμένα ἐπὶ τινος τράπεζης, ὅπως καὶ εἰς τὴν φωτογραφίαν, δὲν ἔλλειπε δ' ἐξ αὐτοῦ ἢ ἐν μόνον, ἀ-

κριβῶς τὸ διατρηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐγχειριδίου ἦτοι ἡ δάμα τῆς πίκας.

»Ὁ κατηγορούμενος ἐπεχείρησε νὰ ἐξηγήσῃ τὴν σύμπτωσιν ταύτην δι' αἰτιολογήσεων, ὧν κατεδείχθη τὸ ἀνυπόστατον, ὅπερ ἀρκεῖ ἵνα καταρτίσῃ κατ' αὐτοῦ σπουδαίαν πιθανολογίαν. Πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῆς ἡθικῆς ταύτης ἐνδείξεως, εὗρον ὑλικά τεκμήρια, ἅτινα καταδεικνύουσι σαφέστατα ὅτι ὁ Λεκὸκ εἶνε ἐνοχος. Ἀπεδείχθη ὅτι εἰσῆλθε κατὰ τὴν νύκτα τῆς δεκάτης τρίτης πρὸς τὴν δεκάτην τετάρτην Ἰανουαρίου, ἦτοι τὴν ἐπαύριον τοῦ κακουργήματος, ἐντὸς τοῦ περιπτέρου τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ. Ἐὰν δὲν συνελήφθη ἐκεῖ, εἰς τοῦτο συνέτρεξαν δυσάρεστα γεγονότα, καὶ αὐτὸς κατῴρθησε νὰ διαφύγῃ τοὺς ἀστυνομικοὺς κλητῆρας, οἵτινες ἐφύλαττον τὴν οἰκίαν. Κατόπιν, οἱ κλητῆρες οὗτοι ἀνεγνώρισαν αὐτόν, οὐχὶ ἐκ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὅπερ εἶχε λάβει τὴν πρόνοιαν ν' ἀποκρύψῃ, ἀλλ' ἐκ τῆς φωνῆς του, καὶ ἐκ τινων λεπτομερειῶν τοῦ ἱματισμοῦ του. Ἐπέδειξεν, ἄλλως τε τὴν νύκτα ἐκείνην, διὰ ν' ἀφήσωσιν αὐτόν νὰ διέλθῃ ἀνενόχλητος, χάρτην ἀστυνομικοῦ πράκτορος, ἐξάγεται δὲ ἐκ τῶν ὁμολογιῶν τοῦ ἰδίου, ὅτι ἔσχεν εἰς τὴν κατοχὴν του χάρτην παραδοθέντα εἰς τὸν Λεκὸκ πατέρα, ὅστις ἐχρημάτισεν ἄλλοτε ὑπάλληλος βοηθὸς τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἀσφαλείας.

»Κατεσχέθη ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κατηγορουμένου ῥάβδος μὲ λαβίδα μολυβδίνην, ἥτις ἀποτελεῖ μέρος τῶν τεκμηρίων τοῦ ἐγκλήματος, καὶ ἥς ἡ λαβὴ φέρει ἀκόμη ἴχνη αἵματος. Ἡ ῥάβδος αὕτη ἐχρησίμευσεν ἀναμφιβόλως αὐτῷ ἵνα κατενέγκῃ τὸ κτύπημα, ὅπερ ἔθραυσε τὸ κρανίον τοῦ Λερέ.

»Εὗρον, ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ, φάκελλον, ἐφ' οὗ εἶνε ἐπιγεγραμμένον τὸ ὄνομα τοῦ θύματος «Μαρία Φασίτ» καὶ φέροντα γραμματόσημον τοῦ ταχυδρομικοῦ σταθμοῦ τῆς πλατείας τοῦ Γαλλικοῦ θεάτρου. Ἡ διεύθυνσις εἶνε γεγραμμένη διὰ χειρὸς τοῦ κατηγορουμένου, ὅστις εἰργάζετο ἐν τινι συμβολαιογραφείῳ, κειμένῳ ἐν τῇ ὁδῷ Ρίβολι, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τοῦ ἐν λόγῳ σταθμοῦ.

»Τέλος, δὲν ἠδυνήθη νὰ δικαιολογήσῃ τὴν χρῆσιν τοῦ καιροῦ του κατὰ τὰς δύο νύκτας τῆς δωδεκάτης καὶ τῆς δεκάτης τρίτης πρὸς τὴν δεκάτην τετάρτην Ἰανουαρίου, ὃ δὲ ἐπιφορτισθεὶς τὴν ἀνάκρισιν τῆς σπουδαίας ταύτης ὑποθέσεως δικαστῆς ἔλαβε παρὰ τινος προσώπου, ὅπερ δὲν ἠθέλησε νὰ φανερωθῇ, ἐπιστολὴν γεγραμμένην καθ' ὁλοκληρίαν διὰ χειρὸς τοῦ Λεκὸκ, ἐπιστολὴν, ἥς τὸ περιεχόμενον ἰσοδυναμεῖ πρὸς ὁμολογίαν. Ὁ ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ διαπραχθεὶς διπλοῦς φόνος ἀναγγέλλεται ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ ἐν εἰδὲι ἀπειλῆς, πρὸς τὴν Μαρίαν Φασίτ δι' ἐκφράσεων σαφῶν καὶ ρητῶν.

»Εἰς τὸ σύνολον τῶν ἐπιβαρυντικῶν τούτων ἀποδείξεων ὁ κατηγορούμενος δὲν ἀντιτάσσει ἡ ἀρνήσεις ξηράς, διαψευδομένης ὑπ' αὐτῶν τῶν πραγμάτων καὶ ὑπὸ

τῶν μαρτυριῶν. Ὁχυροῦται ἐντὸς σιγῆς, ἥτις καταδικάζει αὐτόν, καὶ ὅταν ὁμιλῇ τὸ πράττει ἵνα παραπονεθῇ ὅτι δὲν ἀντιπαρέστησαν αὐτὸν μετὰ τοῦ βωδοῦ, ὅστις εἶχε συλληφθῇ κομίζων ἐντὸς κιβωτίου τὸ πτώμα τῆς γυναικός.

»Ἡ ἀντιπαράστασις, ἣν μετὰ τοσαύτης ἐπιμονῆς ἐπικαλεῖται, δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ χώραν, ἔνεκα λίαν δυσαρέστου ἐπεισοδίου. Ὁ κωφάλαλος ἀπέδρα καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήγαγον αὐτὸν τῶν φυλακῶν τοῦ Μαζῆς, ἵνα θέσωσιν αὐτόν κατὰ πρόσωπον μετὰ τοῦ Λεκὸκ. Ἠγνόουν ἔτι τότε ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν αὐτοῦ, μεθ' ὧν δὲ τὰς δραστηρίους ἀνερευνήσεις δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἐπανεύρωσιν.

»Ὁ Λεκὸκ πατήρ, βοηθούμενος ὑπὸ ἀπίστου ἀστυνομικοῦ πράκτορος, διηυκόλυσε τὴν ἀπόδρασίν του, εἴτα μετέβη εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν μετὰ τοῦ διαφθαρέντος κλητῆρος, ἡ δὲ φυγὴ αὐτοῦ ἀποδεικνύει σαφέστατα ὅτι ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἐνοχος. Πράγματι, ὁ Λεκὸκ πατήρ εἶχεν ἀναλάβει ν' ἀποδείξῃ τὴν ἀθώωσιν τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς ἣν κατ' ἀρχὰς ἐπίστευσεν. Ἀποδείξεις, ὅτι δὲν ἐπίστευε πλέον εἰς αὐτήν, καὶ ὅτι ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ βωδὸς θ' ἀνεγνώριζε τὸν Λουδοβίκον Λεκὸκ, εἶνε ὅτι ἐξηφάνισε τὸν ἐνοχοποιητικὸν τούτον μάρτυρα.

»Ἡ δικαιοσύνη ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ ἵνα ἀφοπλισθῇ διὰ τολμηρὰς πράξεως, ἥτις οὐδένα ἄλλον σκοπὸν εἶχεν ἢ νὰ ἐμποδίσῃ νὰ γείνῃ καταφανὴς ἡ ἀλήθεια. Ὁ αὐτουργὸς τῆς σφαγῆς τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ δὲν εἶνε δίκαιον νὰ ἐπωφεληθῇ τῶν ἐνόχων ἐνεργειῶν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ. Συμφέρει εἰς τὴν κοινωνίαν νὰ μὴ βραδύνῃ ἡ τιμωρία τοῦ φονέως, καὶ νὰ ἐκδικηθῶσι ταχέως τὰ θύματα ἀποτροπαίου κακουργήματος. Ὁ φονεὺς οὗτος, ὅστις δὲν ἐπτοήθη νὰ φονεύσῃ ἀοπλον γέροντα, καὶ νὰ πλήξῃ ἀνάνδρως δι' ἐγχειριδίου ἐρωμένην, ἣν ἴσως ἠγάπησεν, εἶνε ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ.

»Τὰ γεγονότα ἐξετέθησαν. Μένει ἤδη νὰ καταστήσωμεν γνωστὸν τὸν ἄνθρωπον.

»Ἡ διαγωγή του ἦτο τακτική, καὶ δὲν ἔχει κακὰ προηγούμενα, ἢ τοῦλάχιστον δὲν φαίνεται, μετὰ τὴν εἰς Γαλλίαν ἐπάνοδόν του, νὰ διέπραξεν ἀξιοποινόν τινα πράξιν. Ἦτο ἀκριβὴς περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων τοῦ ἐπαγγέλματος του, ἡ οἰκονομικὴ θέσις αὐτοῦ ἦτο καλὴ, καὶ ἦτο εἰς τὰς παραμονὰς νὰ συνάψῃ ἐπωφελεῖς συνοικέσιον. Δύναται τις μάλιστα νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἴσως ὁ φόβος διαλύσεως, ἣν θὰ συνεπήγετο ἡ ἀνκαλύψις τῶν σχέσεων τούτων μετὰ τῆς φονευθείσης γυναικός, ὥθησεν αὐτόν ν' ἀπαλλαγῇ τῆς γυναικὸς ταύτης. Τὴν περίπτωσιν ταύτην θέλουσιν ἐκτιμῆσαι οἱ κύριοι ἔνοχοι. Ἀλλ' ἐὰν ὁ Λεκὸκ δὲν ἦτο μῆτε ἀκόλαστος μῆτε σπάταλος, εἶνε ὅμως πασίγνωστον ὅτι δὲν εἶχε φίλους, ὅτι δὲν ἐφοίτα εἰς τὰς συναναστροφάς, ὅτι οὐδεμίαν τῶν εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ ἐπιτετραμμένων ἡδονῶν ἐπέζητει, ἐνὶ δὲ λόγῳ, ὅτι διήγε βίον μονήρη καὶ σχεδὸν μυστη-

ριώδη, τέλος, ἔδειξε πάντοτε χαρακτῆρα βίαιον καὶ ὑπουλον.

»Τοιοῦτος ἄνθρωπος ἠδυνήθη νὰ παρασκευάσῃ καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ διπλοῦν κακούργημα τῆς ὁδοῦ Ἀρβαλέτ.

»Συνεπεῖα τῶν ἀνωτέρω ὁ Λουδοβίκος Ἀλβέρτος Λεκὸκ κατηγορεῖται ὅτι κτλ.»

ΝΓ'

Τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ κατηγορητηρίου τούτου ἠκροάσθησαν οἱ ἔνοχοι καὶ τὸ ἀκροατήριον μετὰ θρησκευτικῆς προσοχῆς. Καὶ αὐτὸς ἔτι ὁ Ναβῶβ οὐδεμίαν ἀπόλεσε λέξιν, διότι ἠννόει κάλλιστα τὴν Γαλλικὴν.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ ἠκροάσθη αὐτὸ μετ' ἀδιαφορίας τοιαύτης, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἐκπλήξῃ τοὺς ἀρχαιοτέρους θαμῶνας τοῦ κακουργοδικείου. Θὰ ὤμνουν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο περὶ αὐτοῦ.

Ἡ γέρθη ἐκ νέου, τῇ προσκλήσει τοῦ προέδρου, ὅστις εἶπεν αὐτῷ :

— Αἱ καθ' ὑμῶν κατηγορίαι εἶνε σοβαραί. Θέλετε συζητήσῃ αὐτὰς κατὰ τὴν ἐξέτασιν. Ὁρεῖλω ὅμως ἐν πρώτοις νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἐὰν ἐπιμένετε ν' ἀρνήσθε πᾶσαν ἐνοχὴν εἰς τὰ κακουργήματα, διὰ τὰ ὁποῖα κατηγορεῖσθε.

— Ἀπολύτως, ἀπήντησε διὰ τόνου εὐσταθοῦς ὁ Λουδοβίκος Λεκὸκ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, καθήκόν μου θεωρῶ νὰ σᾶς παρατηρήσω ὅτι εἰσέρχεσθε εἰς σκολιὰν ὁδόν. Ἡ κατηγορία διαβεβαιωτὴ, καὶ διατείνεται ὅτι ἀποδεικνύει, ὅτι ὑμεῖς εἰσθε ὁ αὐτουργὸς τῶν δύο ἀποτροπαίων φόνων, δὲν δύναται ὅμως νὰ ὀρίσῃ ἀκριβῶς τὸ αἷτιον, ὅπερ ὥθησεν ὑμᾶς εἰς τὸ νὰ διαπράξετε αὐτούς. Εἰσθε πολὺ νοήμων, ὥστε νὰ μὴ ἐννοήτε ὅτι ἡ ἐνοχὴ σας ἐπιβαρύνεται ἡ ἐλαφρύνεται, ἐὰν αἱ πράξεις σας εἶχον τοιαύτην ἢ τοιαύτην αἰτίαν. Οὕτω παραδείγματος χάριν ἐὰν ἤθελε βεβαιωθῇ ὅτι ἐπλήξατε τὸν κύριον Λερέ καὶ τὴν Μαρίαν Φασίτ ἐν ὥρᾳ ἐξάψεως φρενῶν, θὰ εἰσθε βεβαίως μᾶλλον συγγνωστέοι ἢ ἐὰν ἐφονεύσατε αὐτούς ἐκ προμελέτης.

— Οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχω νὰ ἐπικαλεσθῶ. Εἶμαι ἄθῳς, ἰδοὺ ὅτι ἔχω νὰ εἶπω.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἐκφρασθεῖσα ἀφελῶς παρήγαγε ζωηρὰν ἐντύπωσιν.

— Πρὸς τὸ συμφέρον ὑμῶν σᾶς προέτρεπον ν' ἀλλάζετε τακτικὴν, εἶπεν ὁ πρόεδρος. Ἰσως μεταμεληθῆτε, διότι δὲν ἠκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν μου. Σᾶς προσκαλῶ ἤδη ν' ἀπαντήσητε σαφῶς εἰς τὰς ἐρωτήσεις, ἃς θέλω σᾶς ἀπευθύνει. Δὲν θὰ σᾶς θέσωσιν εἰς ἀμηχανίαν, ἀφοῦ εἰσθε ἄθῳς. Κατὰ ποίαν ἐποχὴν ἐπανάληθετε εἰς Γαλλίαν;

— Πρὸ ἑξ ἐτῶν.

— Ἦρχεσθε ἐκ τῆς Γερμανίας;

— Μάλιστα, κύριε, ἐκ τῆς Αἰδελβέργης, ἐφοίτων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον.

— Ἐκεῖ δὲν ἐπορεύεσθε τακτικῶς εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς διδάκτορος τῆς Θεολογίας;

— Ναί, είχαν ζητήσει την χείρα της θυγατρὸς του, ἀλλ' ὁ πατήρ μου ἤναντι-ώθη εἰς τὸ συνοικέσιον.

— Θὰ ἐπανελάθωμεν μετ' ὀλίγον εἰς αὐτό. Πρὶν διαμείνεται εἰς τὴν Γερμανίαν, ἐκατοικῆσατε εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ναί, ἐπὶ πολλὰ ἔτη.

— Τότε ὁμιλεῖτε τὴν Ἀγγλικήν;

— Κἀλλιστα.

— Ποίαις σχέσεσι εἴχατε εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Τὰς σχέσεις, τὰς ὁποίας δύναται νὰ ἔχη νέος δεκαεὶς ἐτῶν, μαθητὴς ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ὅπου εἰνέ τις πλέον ἐλεύθερος, ἀφ' ὅσον δὲν εἶνε εἰς Γαλλίαν οἱ μαθηταὶ τῶν Λυκείων. Ἦμην δεκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν ἐκμισθωτῶν τινῶν ἀγρῶν τῶν περιχώρων.

— Ἐπεχειρήσατε μάλιστα ν' ἀρπάσσητε τὴν θυγατέρα ἐνὸς τῶν ἐκμισθωτῶν τούτων.

— Αὐτό, κύριε, εἶνε ἀληθές.

— Πῶς ὠνομάζετο ἡ νέα αὕτη;

— Γεωργία Σμιθ.

— Ἀκριβῶς. Ἀλλὰ μήπως κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ἐγνωρίσατε εἰς Λονδίον ἢ εἰς τὰ προάστεια καμμίαν γυναῖκα ὀνομαζομένην Μαρίαν Φασίτ;

— Ὁχι, κύριε. Ἐὰν λέγετε περὶ ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐδολοφονήθη εἰς τὴν ὁδὸν Ἀρβαλέτ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι δώδεκα ἔτη παρήλθον, ἀφ' ὅτου ἐγκατέλειψα τὴν Ἀγγλίαν. Πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἡ γυναῖκα ἐκείνη θὰ ἦτο παιδίον.

— Τῷ ὄντι, δύνασθε νὰ γνωρίζετε ὡς ἔγγιστα τὴν ἡλικίαν της, ὅταν ἐφονεύθη, ἀφοῦ ὑπῆγατε νὰ ἴδῃτε τὸ πτώμα της εἰς τὴν Μόργαν.

— Οὐδέποτε τὸ ἠρνήθην αὐτό, εἶπεν ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμνηχανίας ὁ κατηγορούμενος.

— Ἄς προχωρήσωμεν, ἐπανελάθην ὁ πρόεδρος. Ἐπανελάθην εἰς Γαλλίαν τὸ ἔτος τοῦ πολέμου, κατετάχθητε εἰς ἓν σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ καὶ συμπεριεφέρθητε καλῶς κατὰ τὴν ἐκστρατείαν. Κατόπιν ἐξηκολούθησατε τὰ μαθήματα τῆς Νομικῆς μέχρι τοῦ διδάκτορος· εἰσήλθατε εἰς ἐνὸς συμβολαιογράφου καὶ ἐσκοπεύατε ν' ἀγοράσετε ἓν συμβολαιογραφεῖον. Αὐτὸ τὸ ἐπέτρεπεν ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς σας. Τέλος εἴσθε ἕτοιμος νὰ νυμφευθῇτε μίαν νεάνίδα, ἀνήκουσαν εἰς λίαν ἔντιμον οἰκογένειαν.

Ὁ Λουδοβίκος Λεκὸν ὑπεκλίθη εἰς σημεῖον παραδοχῆς, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν, αἱ δὲ ὥραται περίεργοι, αἵτινες παρετήρουν αὐτόν, ἐνόμισαν ὅτι τὸν εἶδον νὰ ὠχρίσθῃ.

— Ποῖον βίον διήγετε εἰς Παρισίους; ἠρώτησεν αὐτόν ὁ πρόεδρος ἄνευ διακοπῆς.

— Βίον ἀρκούντως μονήρη. Δὲν ἀγαπῶ τὰς συναναστροφάς, διὰ τοῦτο καὶ ὀλίγον ἐσύχναζον εἰς αὐτάς. Ἀλλως τε, ἤμην καὶ πολὺ ἐνησχολημένος, ὅλας δὲ τὰς ὥρας τῆς ἐλευθερίας μου ἀφιέρουν εἰς τὸν πατέρα μου.

— Συγγνώμην. Διήρχεσθε πράγματι μετὰ τοῦ πατρὸς σας ὅλας τὰς Κυριακάς, ἀλλὰ πῶς διήρχεσθε τὰς ἐσπέρας τῆς ἐβδομάδος;

— Συνέπιπτε συχνὰ νὰ ἐπιστρέφω εἰς τὸ γραφεῖον μετὰ τὸ δεῖπνον. Ὅταν δὲν ἤμην πρὸς τοῦτο ὑποχρεωμένος, ἐπέστρεφον εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐκεῖ εἰργαζόμην.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σας αὐτὸ εἶνε ὀλίγον ἀπίθανον. Ἀλλως τε ὁ θυρωρὸς σας κατέθεσεν, ὅτι ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος θέρους ἐπανήρχεσθε συχνὰ μετὰ τὸ μεσονύκτιον.

— Ἐνίοτε ὑπῆγαινον εἰς τὸ θέατρον.

— Αὐτὸ τὸ παραδέχομαι· θ' ἀνομολογήσητε ὅμως ὅτι εἶνε παράδοξον πῶς δὲν μετεχειρίσθητε ἄλλως τὰς διαθεσίμων ὥρας σας. Ἡ κατηγορία ὑποστηρίζει ὅτι διήρχεσθε αὐτάς ἐν τῇ ὁδῷ Ἀρβαλέτ.

— Ἡ κατηγορία ἀπατάται. Κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας διηρχόμην εἰς Βουλώνην.

— Εἰς τῆς κυρίας Λεκόντ. Αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητοῦμεν, ἀλλ' ἀνεχωρεῖτε τὰς δώδεκα, ἐνίοτε δὲ καὶ ἐνωρίτερα. Τοιοῦτοτρόπως τὴν ἐσπέραν τῆς δεκάτης τρίτης Ἰανουαρίου ἀνεχωρήσατε κατὰ τὴν ἐννάτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

— Πιθανόν....

— Τί ἐκάματε, ἔπειτα;

[Ἐπεται τὸ τέλος τοῦ Α' Μέρους.]

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

Εἰς τὸ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΝ

Διήγημα κατὰ τὸ Γαλλικόν.

ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ὅ,τι εἶχε πρὸ ὀλίγου εἶπει εἰς τὴν Χάρिता Βράδον, τῇ ἐπῆλθεν εἰς τὴν μνήμην.

— Ἐὰν μόνον εἶχον τὴν τύχην σου!.. Ἐὰν μόνον εἶχον τὴν ὑπόληψίν σου καὶ τὸ μέλλον σου!...

Ἐκυψεν ἐπὶ τῆς ταλαιπώρου καὶ ἀψύχου ἐκείνης μορφῆς καὶ τῇ ὠμίλει, ὡς ἐὰν ἠδύνατο ἀκόμη αὕτη νὰ τὴν ἀκούῃ.

— ὦ!... ἔλεγε μετὰ πάθους. Ἄς ἠδύνατο νὰ ἦσαι ἡ Μέρση Μερρίκ, καὶ ἄς ἠδύναμην ἐγὼ τώρα νὰ ἤμην ἡ Χάρις Βράδον!

Καθ' ἣν στιγμὴν αἱ λέξεις αὗται διωλίσθαινον τῶν χειλέων της, ἔκαμεν ἀποτομον κίνημα, εἶτα ἔστη ἀκίνητος, σκεπτική, σιγηλή, παγωμένη ὡς μάρμαρον.

Ἐκεῖ, πλησίον τῆς κλίνης, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ μὲ ἔκφρασιν τόσον ἀγρίαν ἐφαίνοντο ὅτι διηρέωναν οὗτοι τὸ διάστημα, οἷαν δὲν προξενεῖ ἡ μόνον πυ-

ρετώδης τοῦ ἐγκεφάλου διέγερσις καὶ πνιγμονὴ τῆς καρδίας.

— Ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἦσαι ἡ Μέρση Μερρίκ... καὶ ἂν ἠδύναμην νὰ εἶμαι τώρα ἡ Χάρις Βράδον! ἐπανελάμβανε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ κυκλοφορία τῆς ζωῆς ἐφαίνετο ὅτι εἶχε σταματήσει εἰς τὰς φλέβας της, αἶφνης τὸ λογικόν της ἐξέλαμψε.

Κατόπιν ἔκαμε χειρονομίαν.

Ἡ ψυχὴ της εἶχεν οἶονεῖ ὑποστῇ ἡλεκτρικὸν κτύπον.

Ναί, ἠδύνατο νὰ γένη Χάρις Βράδον ἐὰν τὸ ἐτόλμα.

Τίς θὰ τὴν ἐκώλυε νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Λαίδην Ζάνετ Ρόυ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Χάριτος καὶ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν της;

Τί ἐρριψοκινδύνευεν ἐὰν ἐπεχειρεῖ τὸ ἀπεγνωσμένον τοῦτο διάδημα, ἀφοῦ ἦτο τοῦτο τόσον ἀσφαλὲς συγχρόνως;

Ἡ Χάρις τῇ τὸ εἶχεν εἶπει... ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ἐκείνη οὐδέποτε εἶχον ἴδει ἀλλήλας.

Οἱ φίλοι τῆς Χάριτος διέμενον εἰς τὸν Καναδᾶν, οἱ δ' ἐν Ἀγγλίᾳ συγγενεῖς αὐτῆς εἶχον ἀποθάνει.

Ἡ Μέρση ἐγνώριζε τὸ μέρος ὅπου ἡ Χάρις εἶχε κατοικήσῃ εἰς τὸν Καναδᾶν ἦτο τὸ Πορλογάν.

Διὰ ν' ἀποκρίνεται εἰς πᾶσαν ἐρώτησιν, ἥτις ἐνδεχόμενον νὰ τῇ ἀπετεινέτο, σχετικῶς πρὸς τὸ εἰς Ρώμην ταξειδίον καὶ τὸν θάνατον τοῦ συνταγματάρχου Βράδον, χωρὶς ν' ἀποδειχθῇ ἀγνοοῦσα καὶ ψευδομένη, τῇ ὑπελείπετο μόνον ν' ἀναγνώσῃ τὸ χειρόγραφον ἡμερολόγιον τῆς Χάριτος, ἵνα ἐξασφαλισθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ κινδύνου τούτου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δυσκολίαν τοῦ νὰ ὑποκρίνεται τὸ παρὰ τῇ Λαίδῃ Ζάνετ πρόσωπον...;

ὦ!... δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀντικαταστήσῃ κόρην τελείως κατηρτισμένην. Ἡ Χάρις εἶχεν ὁμολογήσει τοῦτο ἡ ἰδίᾳ καὶ αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ πατρὸς της ἐξεφράζοντο ἐπίσης ρητῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως περὶ αὐτῆς, ὡς περὶ προσώπου, ἡ ἐκπαίδευσίς τοῦ ὁποίου ἦτον ἡμελημένη.

Τὰ πάντα, τὰ πάντα συνώμνουον εὐνοϊκὰ ὑπὲρ τῆς ἀπολωλῆς γυναικός, ἥτις θέλει τέλος νὰ ἐγερθῇ!

Τὰ πρόσωπα ἅτινα εἶχε γνωρίσει ἐν τῷ φορητῷ νοσοκομείῳ ἦσαν ἤδη μακρὰν καὶ οὐδέποτε βεβαίως θὰ τὰ ἐπανεβλεπε.

Καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἐνδύματά της ἡ δεσποινὶς Βράδον τὰ ἐφόρει, ἦσαν δ' ἐσημειωμένα διὰ τοῦ ὀνόματός της.

Τὰ δ' ἐνδύματα τῆς δεσποινίδος Βράδον, ἀποστεγνούμενα εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, καὶ ἐσημειωμένα διὰ τοῦ ὀνόματος τῆς Χάριτος Βράδον, ἦσαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Μέρσης.

Τέλος πάντων, τέλος πάντων! ἡ ὁδὸς τῆς ἀπελευθερώσεως, τὸ μέσον τοῦ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὴν ἀφόρητον ταπείνωσιν καὶ περιφρόνησιν τῆς ζωῆς, ἥτις τὴν ἀνέμενε, διηνοίγετο ἐνώπιόν της.

Ὅποια ἀνέλπιστος εὐτυχία!